

Všem vám, *nejen* v Římě, kdo jste Bohem milováni a povoláni ke svatosti: milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
(Římanům 1, 7)

Slovo pro děti:

Milé děti, víte co měl vždycky rytíř? Helmu, štít, meč, koně... Ano. A rytíř měl ještě pána. Ano, rytíř nikdy nebyl bez pána. Někomu patřil a sloužil.

A takového pána získat, to nebylo nijak ponižující. Byl to silný vztah, který by bylo velmi zlé porušit jak z jedné, tak ze druhé strany. Jak od rytíře, tak od pána. Být poddaným, být lenníkem svého pána, to neříkalo nic o hodnotě toho nebo onoho člověka.

Pán přijímal rytíře přísahou. Nebylo to žádné letmé podání ruky a poplácání po ramenou. Rytíř odložil zbraně, poklekl, sepal ruce a vyslovil slib, přísahu: „*Tímto dnem se stávám vaším mužem životem i údy.*“ Byl to slib *člověčenství*, tzv. *Homagium*. Ten slib z nich dělal muže či lidi, držel je v tom, do čeho byli stvořeni. A pán jej za ty sepaté ruce zvedl a políbil jej. A tak se mu stal pánem a ten muž rytířem.

Když se modlíme, klekáme si a spojujeme ruce a Pán nás přijímá a bere za své. Líbá nás a my se teprve stáváme lidmi, jakými jsme byli stvořeni. Teprve tehdy. Až tehdy.

Texty Písma svatého:

O služebníku Hospodinovu: *Hle, dal jsem ho za svědka národům, národům za vévodu a zákonodárce. Hle, povoláš pronárod, který neznáš, pronárod, který tě nezná, přiběhne k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, za Svatým Izraele, který tě oslavil.*

Izajáš 55, 4-5

Jan, učedník Pánův, Ježíši řekl: *"Mistře, viděli jsme kohosi, jak v tvém jménu vyhání demony, a bránili jsme mu, protože tě nenásleduje jako my." Ježíš mu řekl: "Nebraňte mu! Kdo není proti vám, je pro vás."*

Lukáš 9, 49-50

Závěrem

Jsme na konci existence našich shromáždění v této místnosti na náměstí. Jsme také na konci výkladu Pavlova listu. Mohu jen zmínit některé stránky z poslední kapitoly dopisu Římanům. Čtyři roky jsem jej zde vykládal od chvíle, kdy jsem se přistěhoval. A dnes jsem v závěru. Sneste mne, povím alespoň některé rysy.

Římanům 16, 1-16

Buďte spojeni v Kristu

Předně, začátek této kapitoly je téměř nestravitelný. Je plný jmen, která vůbec neznáme. Dají se tak leda dělat apokryfy, smyšlené příběhy. U některých jmen nějaký odkaz ovšem najdeme. Víme už o nich třeba ze Skutků apoštolských, ale ve většině je těchto dvacet šest jmen v Římě a dvacáté sedmé na cestě do Říma – *Fében* – naprosto neznámých. Můžeme je přeskočit? Ptají se noví čtenáři Bible. Co je mi vlastně po nich? Ptají se zběžní čtenáři Bible.

V úterý hned zrána se v našem domě sejdou faráři; se správcem farnosti Konstantinem přijde už i

nový kaplan, přijde i sestra Míša Procházková, bratr Vláďa Pír. V pátek jsem se byl podívat na skupince Křesťanského společenství v Mnichovicích. Neznám je, vábilo mne poznat je! A ještě mi zbývají dluhy. Ne všechny bratry a sestry, kteří tu spolu se mnou pracují, znám. Můžeme však být jisti, že v tomto městě je mnoho lidí, které ještě neznáme, ač patří stejnému Pánu. Naprosto jistě v této místnosti bývávalo mnoho lidí, kteří jsou naprosto zapomenuti – a proto má smysl si je připomínat a myslet na jejich dílo. Jsme tu také díky nim!

I v našem živém společenství se nemusíme všichni dobře znát, snad se nikoho nedotknu. Ale tuším to. I mně samému dělá potíž zapamatovat si všechna jména. Stále mám potíže s tím, že Verčimákovi nemají Daniele a Samuele, ale Samuele a Marka. A také o sobě mluvíme zvláštně, tak nějak tvrdě: Hejzlar, Kvasnička, Kamas... A když jsme si řekli, jak to vypadá u nás, tak se podívejme, jak o těch dvaceti sedmi lidech mluví Pavel.

U drtivé většiny jmen je nějaká spojitost s Pánem. Pro Pavla jsou to bratři a sestry v Kristu, drazí a blízcí v Pánu. My když řekneme: Hejzlar je *v Pánu*, tak to znamená, že je mrtev. V biblickém pojetí je to téměř jeho příjmení. A je to výraz, že bratr je Pánův, ten člověk je Pánovou součástí. Když se člověk stal Pánovým rytířem, nesměl a nemohl jej zradit. Ani Pán nesměl svého rytíře a poddaného zradit. Později všechno zvlčilo, to ano, ale dříve to tak nebylo!

Pokud jsme Kristovi, za námi stojí Kristus a on to nikdy nemůže vzdát. A my to také nesmíme vzdát. A takhle vidí apoštol Pavel církev. Tak spolu žijme v Pánu, tak se znejme, poznávejme se. *Svaté políbení*, jež bylo pozdravem učedníků, už nepoužíváme. Přetavilo se do podání ruky, jež je bližší naší kultuře. V tom kostelním *pozdravení pokoje* je výzva nejen k pozdravu známých, ale také k poznání neznámých. Je to výzva k aktivní ekuméně, abychom se navzájem znali, protože jsme v Kristu.

Římanům 16, 17-18

Vyhýbejte se oddělení od Krista

Další část kapitoly jasně mění směr. Pokud nás předchází část vedla dohromady, tato nás rozděluje. Chce, abychom se některým lidem vyhýbali. Není to Pavlova choroba? Když se loučil se staršími v Milétu, zapřísahal je aby si dali pozor, protože přijdou mezi ně draví vlci (Skutky sv. Apoštolů 20, 29). Není to apoštol rozdělení?

Dopis Římanům je v souvislosti rozhovoru, disputace s náboženstvím bez Krista. A to Pavel od prvních okamžiků odmítá. Už to není v Pánu, je to už bez Pána – je to s mým *břichem*, je to k mému prospěchu. Ten Pán je velice důležitý, jak u toho galského rytíře, tak u každého z Pavlových spolupracovníků. Kdo není v Pánu a kdo se svým životem postavil proti Pánu – byť by byl velmi zbožný – tom u se vyhýbejte.

Nemám v záměru vést Vás k rozhlížení kolem, kdo je ten, komu se vyhnout (jako jsme se před chvílí rozhlíželi – kdo je v Pánu). Spíše mám v úmyslu říci, jak se nestát tím, kdo vede od Pána pryč. Jednoduše: Odevzdávejte se; nejen tím gestem galského rytíře, ale také srdcem. Odvracejme se od náboženství, které se točí kolem člověka, ptejme se na Boží povely, kam chce, abychom šli, co chce, abychom dělali. Nechme Pána panovat a tak se vyvarujeme panování našeho břicha, to by nám velelo vždycky, známe se...

Římanům 16, 19

Moudří v dobrou a nezkušené ve zlém

Ať nás Pán Bůh zavede kamkoliv, necht' jsme moudří v dobrém. Může vůbec být člověk nemoudrý

v dobrém? Může! Jistě! Docela hloupý a pitomý v prosazování dobra. A my potřebujeme povyrůst, dospět v děláni dobra. Abychom věděli o co jde, co neseme dál. A abychom těm druhým posloužili vyučováním. Římané nebyli v Pavlových očích *mimo víru*, ale celým svým dopisem jim svěřoval moudrost v dobrém. A tak se školme, podporujme a vzdělávejme, vyzbrojujme v dobrém. A když i nadále půjdeme cestou spolu, ať jsme diletanti, lůzři ve zlém. Ať se nám to zlé nedaří, ať v tom všem prohráváme. Abychom to vždycyky tak zpackali, že nakonec nezbyde nic jiného, než opět pokleknout před naším Pánem, vrátit se a vyznat své hříchy.

Zítra je svatého Václava, ale také je vysoký svátek všech Židů, Jom Kipur – Den smíření. A v ten den si všichni Židé přáli navzájem: *gmar chatima tova*, což znamená: *kéž jsi zapečetěn k dobrému!*

Sláva tomu, který má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista: v ní je odhaleno tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno, nyní je však zjeveno prorockými Písmy a z příkazu věčného Boha stalo se známým mezi všemi národy, aby je poslušně přijali vírou. Jedinému moudrému Bohu buď skrze Ježíše Krista sláva na věky věků. Amen.
(Římanům 16, 25-27)